

JOAN R. MARINA AMAT, FILÒLEG

Totes les masses piquen

Un país que en pocs anys vam veure créixer amb desmesura, avui oblidada que pretendre equiparar les xifres de visitants dels estius amb les dels visitants dels hiverns esdevé poc realista. Aquest objectiu, ara mateix tan inassolible, només ens pot generar frustració.

Els interessos de la gent que ara, a l'estiu, ens visita són ben diferents, però alhora satisfactòriament complementaris, dels interessos del públic que acollim a l'hivern.

Si poden, i sobretot si troben una bona oferta, evidentment que compraran, i en això seran igual de bons clients i bons jans –*¿o bons vivands?*–, els uns com els altres.

Però, en essència, qui s'escapa a la muntanya a l'estiu –perquè ve a Andorra a fer l'*escapada*, ¿ens n'havíem oblidat?– està fugint de la massificació de les platges i de la contaminació i la xafogor de les mitjanes i grans ciutats on viu i treballa tot l'any.

L'estiu a muntanya potser no mou tanta passió en els mercats, però mou fidelitat.

¿Per què ho hem oblidat? ¿Per què ho estem amagant?

Si acceptéssim que Andorra turísticament també té temporada baixa, i que assumir-ho no és cap ofensa; i si actuéssim en consonància, a nivell de país, amb

aquest concepte de temporada baixa, promouríem preus més competitius en hotels, càmpings i qualsevol altre model d'allotjament, i definiríem oficialment, ja d'una vegada, èpoques de rebaixes per a botigues i grans superfícies del país.

Tot plegat aconseguiria crear un imaginari positiu en el tipus de client que ens visita a la primavera i l'estiu: més familiar, més procliu al contacte amb la gent i amb la natura. Al qual probablement li costi més fer una despesa econòmica genial i vulgui aprofitar una determinada època de preus més assequibles amb esdeveniments molt atractius en l'àmbit històric, cultural i esportiu.

Si sabéssim acceptar les nostres temporades baixes, la gent de fora ho entendria i ho reconeixeria com un bé. Ens premiaria.

Perquè per a ells, per als que ens visiten, ja és un acte normal i natural, i és també un bé –és a dir; un avantatge– saber quan comencen i quan acaben els períodes de rebaixes en aquella destinació triada o trobar el millor preu entre temporades altes, mitjanes i baixes del país, la ciutat o la regió que es pretén visitar.

Nosaltres encara no.

Nosaltres preferim encara marejar els turistes amb una Andorra que, al llarg de tot l'any, patrocina ofi-

cialment i incansablement ofertes, concursos, xecs en blanc i *scalades*.

Un país permanentment en oferta. Un país sempre substituït.

No vulguem mantenir la utopia de cercar dades d'ocupació hotelera i turística extraordinàries tot l'any.

No vulguem culpar-nos d'un rendiment turístic més fluix a la primavera o a l'estiu, per així poder crear un discurs governamental que, en definitiva, serveix per no afrontar i no atacar els problemes reals del país.

Probablement, els poetes que a l'estiu van omplint els càmpings, contracten guies culturals i guies de muntanya, fan excursions, practiquen cicloturisme o segueixen esdeveniments musicals o campionats del món a l'aire lliure..., no produiran les xifres que necessiten els professionals del ministeri de Turisme i els d'Andorra Turisme per confeccionar els seus titulars, però no deixaran de ser un estímul evident per a l'ànima del país. I també per a la seva economia.

Qui encara ve a casa nostra, ara a l'estiu, no busca la massificació sinó la calma. No busca res d'espectacular sinó allò essencial. En té prou amb un territori *a priori* sense història, un paisatge, un petit poble de festa, un concert a l'aire lliure, si pot ser de nit.

Hi ha senders, de matinada, que encara s'omplen amb la poca ànima que li queda al país.

Des del fons de la vall hi ha qui reclama més diàleg amb la natura o, potser sense saber-ho, amb ell mateix.